

Průtahy v řízení

Závěr o nepřiměřenosti délky konkrétního řízení musí vycházet z celkové doby řízení ve vztahu ke konkrétnímu účastníkovi. Platí, že v případě osob, které přistoupily do řízení vlastním jménem, se celková doba řízení odvíjí až od toho okamžiku, kdy se taková osoba stala účastníkem řízení, nikoliv od okamžiku, kdy řízení bylo zahájeno.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 30 Cdo 1337/2010, ze dne 20.10.2010)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl ve věci žalobkyně T. B., zastoupené JUDr. L. M., advokátem se sídlem v P., proti žalované České republice - Ministerstvu spravedlnosti, se sídlem v P., o 1,000.000,- Kč, vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp. zn. 10 C 203/2007, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 10. 9. 2009, č. j. 64 Co 204/2009 - 66, tak, že dovolání se zamítá.

Z odůvodnění :

Odvolací soud potvrdil rozsudek soudu prvního stupně, jímž tento soud zamítl žalobu, prostřednictvím níž se žalobkyně domáhala, aby byla žalované uložena povinnost zaplatit jí 1,000.000,- Kč, a to jako přiměřené zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou žalobkyni nepřiměřeně dlouhým řízením o soudní rehabilitaci manžela žalobkyně vedeným před Krajským soudem v Českých Budějovicích - pobočkou v Táboře pod sp. zn. 9 Nt 4/2006 (Rtv 247/90). Odvolací soud též rozhodl o náhradě nákladů řízení.

Manžel žalobkyně, zemřelý plk. J. B., byl účasten soudní rehabilitace, a to na návrh K. B. (synovce), podaného dne 17. 7. 1990. Usnesením Vyššího vojenského soudu v Příbrami ze dne 3. 4. 1991 byl zrušen rozsudek Státního soudu v Praze ze dne 9. 2. 1949 ve spojení s rozsudkem Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26. 5. 1949, a to ve výroku, v němž byl mjr. J. B. shledán vinným ze spáchání trestného činu přípravy úkladů a vojenské zrady podle § 2 a § 6 zákona č. 50/1923 Sb. na ochranu republiky. Výrok o vině pro spáchání zločinu zběhnutí obsažený v témže trestním rozsudku však rehabilitačním rozhodnutím zůstal nedotčen. Vyšší vojenský soud v Příbrami se tak nevypořádal s celým návrhem. Podnět k přezkumnému řízení podal rovněž K. B., jehož návrh byl postoupen ministerstvem spravedlnosti dne 21. 11. 2005 Krajskému soudu v Ostravě. Usnesením Nejvyššího soudu ze dne 31. 3. 2006 bylo rozhodnuto tak, že k projednání tohoto návrhu byl jako příslušný určen Krajský soud v Českých Budějovicích. Žalobkyně se k návrhu na soudní rehabilitaci připojila dne 9. 12. 2005. Plk. J. B. byl plně rehabilitován usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 27. 4. 2006.

Odvolací soud dospěl k závěru, že rozhodnutí soudu prvního stupně je správné jak po stránce skutkové, tak po stránce právní, přičemž se ztotožnil s tím, že v dané věci se jeví jako dostatečné konstatování porušení práva. I když řízení směřující k úplné rehabilitaci zemřelého plukovníka ve výslužbě in memoriam J. B. trvalo nepřiměřeně dlouho, nelze přehlédnout, že žalobkyně byla v jeho průběhu nečinná. Jestliže měla za to, že její manžel nebyl řádně rehabilitován, nepodala proti usnesení Vyššího vojenského soudu v Příbrami ze dne 3. 4. 1991 stížnost a proti tvrzeným průtahům v řízení žádným způsobem nebrojila. Jako osoba oprávněná ve smyslu § 5 odst. 1 zákona č. [119/1990](#) Sb. se k návrhu na soudní rehabilitaci připojila až dopisem ze dne 9. 12. 2005. Řízení bylo skončeno dne 27. 4. 2006. Poukaz žalobkyně na nález Ústavního soudu ze dne 13. 7. 2006, sp. zn. I.

ÚS 85/04 není případný, neboť v tomto řízení byla řešena otázka odškodnění v souvislosti s nezákonným odsouzením a uvězněním. Toto kritérium nelze zohlednit v řízení o odškodnění za nemateriální újmu v důsledku nesprávného úředního postupu ve smyslu § 31a odst. 3 zákona č. [82/1998](#) Sb., ve znění zákona č. [160/2006](#) Sb.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dovolání, jež považuje za přípustné pro řešení právní otázky, zda by důvodem pro nepřiznání náhrady nemateriální újmy mělo být to, že žalobkyně byla v průběhu nepřiměřeně dlouhého řízení směřujícího k rehabilitaci nečinná, nepodala proti usnesení Vyššího vojenského soudu v Příbrami ze dne 3. 4. 1991 stížnost, proti tvrzeným průtahům v řízení žádným způsobem nebrojila a k návrhu na soudní rehabilitaci se připojila až dopisem ze dne 9. 12. 2005. Dovolatelka se domnívá, že jí k tíži nelze klást tuto nečinnost, neboť se narodila v roce 1919 a nemluví česky, takže jakoukoliv česky psanou písemnost právního charakteru není schopna dostatečně posoudit. Dále dovolatelka považuje za významné řešení otázky, zda je možné odškodnění nemateriální újmy za nesprávný úřední postup podle § 31a odst. 1 zákona č. [82/1998](#) Sb. jen za dlouhodobou nečinnost státu nebo i za nezákonné uvěznění a jeho další negativní důsledky i pro život rodiny. Dovolatelka se také domnívá, že na její případ jsou aplikovatelné závěry Ústavního soudu prezentované v nálezu ze dne 13. 7. 2006, sp. zn. I. ÚS 85/04.

Nejvyšší soud v dovolacím řízení postupoval a o dovolání rozhodl podle zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu, ve znění účinném od 1. 7. 2009 (viz čl. II., bod 12 zákona č. [7/2009](#) Sb.) – dále jen „o. s. ř.“

Dovolání bylo podáno včas, osobou k tomu oprávněnou, řádně zastoupenou podle § 241 odst. 1 o. s. ř. Dovolací soud se proto zabýval přípustností dovolání.

Podle § 236 odst. 1 o. s. ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, jestliže to zákon připouští.

V daném případě by dovolání mohlo být shledáno přípustným jen za předpokladu, že by dovolací soud dospěl k závěru o zásadním právním významu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 237 odst. 1 písm. c) a § 237 odst. 3 o. s. ř. O takovou situaci by se jednalo tehdy, jestliže by dovolací soud dospěl k závěru, že v rozhodnutí odvolacího soudu je řešena právní otázka, která v rozhodovací praxi odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je soudy rozhodována rozdílně, nebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přitom se k okolnostem uplatněným dovolacími důvody podle § 241a odst. 2 písm. a) a § 241a odst. 3 o. s. ř. nepřihlíží.

Dovolání je přípustné k řešení otázky, zda-li je možné klást k tíži účastníka řízení, že nebrojil proti nepřiměřené délce řízení nebo že nepodal stížnost na průtahy v řízení, která je dovolacím soudem řešena rozdílně, a dále pak v otázce, zda-li je možné přímo aplikovat čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod publikované ve Sbírce zákonů pod č. [209/1992](#) Sb. (dále jen „Úmluva“) na případy, kdy k nezákonnému omezení svobody došlo před tím, než tato Úmluva vstoupila v účinnost pro Českou republiku, neboť tato otázka nebyla dovolacím soudem doposud judikatorně vyřešena.

Možnost žádat odškodnění nehmotné (morální) újmy způsobené nesprávným úředním postupem byla v českém právním řádu zakotvena zákonem č. [160/2006](#) Sb., který novelizoval s účinností od 27. 4. 2006 zákon č. [82/1998](#) Sb. o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. [358/1992](#) Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád) – dále jen „OdpŠk“.

Danou novelou byl do § 1 vložen nový odst. 3 stanovící, že stát a územní celky v samostatné působnosti hradí za podmínek stanovených tímto zákonem též vzniklou nemajetkovou újmu. Do § 13

odst. 1 OdpŠk byla pak přidána věta potvrzující dřívější judikaturou dovozovaný závěr ve vztahu k náhradě škody způsobené nesprávným úředním postupem (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24.6.1999, sp. zn. 2 Cdon 804/96, uveřejněné v časopise Soudní judikatura pod č. 4/2000 nebo rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 8.2.2001, sp. zn. 25 Cdo 38/2000) Rozhodnutí Nejvyššího soudu jsou dostupná na internetových stránkách www.nsoud.cz, že se za nesprávný úřední postup považuje rovněž porušení povinnosti učinit úkon nebo vydat rozhodnutí v přiměřené lhůtě.

Nově vložená věta v § 13 odst. 1 OdpŠk rovněž obsahuje poznámkou 8a odkaz na čl. 5 a 6 Úmluvy. Z důvodové zprávy k zákonu č. [160/2006](#) Sb. přitom vyplývá, že účel tohoto odkazu je dvojitý: jednak poukázat na to, že se hodnocení přiměřenosti délky řízení či rozhodování řídí kritérii, která ve své judikatuře dovodil mezinárodní soud Úmluvu aplikující, jednak upozornit na to, že v souladu s touto judikaturou na poli článku 6 odst. 1 Úmluvy je rozhodující především celková délka řízení. Návrh směřuje k poskytování náhrady za nepřiměřené celkové délky řízení, nikoli primárně k odškodňování za jednotlivé průtahy v řízení.

Zákonem č. [160/2006](#) Sb. pak do zákona č. [82/1998](#) Sb. přibyl rovněž nový § 31a, podle kterého bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu (odst. 1). Zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo (odst. 2). V případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédne se při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění rovněž ke konkrétním okolnostem případu, zejména k

- a) celkové délce řízení,
- b) složitosti řízení,
- c) jednání poškozeného, kterým přispěl k průtahům v řízení, a k tomu, zda využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení,
- d) postupu orgánů veřejné moci během řízení a
- e) významu předmětu řízení pro poškozeného (odst. 3).

Z uvedeného je zřejmé, že § 31a OdpŠk v odst. 1 zakotvuje právo na přiměřené zadostiučinění v případě nemateriální újmy vzniklé nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem a v odst. 2 stanoví způsob poskytování zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu, a to buď ve formě konstatování porušení práva nebo ve formě finanční kompenzace, a uvádí obecná kritéria, od kterých se stanovení výše přiměřeného zadostiučinění odvíjí (závažnost vzniklé újmy a okolnosti jejího vzniku).

V odstavci třetím pak dané ustanovení specifikuje demonstrativním způsobem kritéria, k nimž je třeba v případech, kdy nemajetková újma vznikla nesprávným úředním postupem podle § 13 odst. 1 věty druhé a třetí nebo § 22 odst. 1 věty druhé a třetí, přihlédnout při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění. Z důvodové zprávy k zákonu č. [160/2006](#) Sb. přitom vyplývá, že jde o kritéria používaná Evropským soudem pro lidská práva v jeho judikatuře k určování, zda byla délka vnitrostátního soudního řízení přiměřená, a jeho judikatura proto může být užitečným vodítkem.

Úprava náhrady nemajetkové újmy je tedy zasazena do zákonné koncepce, jež stojí na konstrukci základních předpokladů pro důvodné uplatňování její náhrady, tj. na tom, že poškozenému byla způsobena nemajetková újma, a to v příčinné souvislosti s kvalifikovaným, v zákoně uvedeným škodním jednáním, v daném případě tedy vydáním nezákonného rozhodnutí nebo nesprávným úředním postupem.

Není však možné přehlédnout, že nárok podle § 31a odst. 1 OdpŠk má dvojitý povahu. Jednak jde (ve

spojení s § 1 odst. 3 OdpŠk) v českém právu o právní základ nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nesprávným úředním postupem, avšak zároveň je jím realizováno právo na účinný prostředek ochrany ve smyslu čl. 13 Úmluvy, podle něhož každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.

Z uvedeného je patrné, že při posuzování předpokladů odpovědnosti státu za nemateriální újmu způsobenou neprojednáním věci v přiměřené lhůtě ve smyslu § 13 odst. 1 věta třetí OdpŠk, jakož i při posouzení výše přiměřeného zadostiučinění ve smyslu § 31a odst. 3 OdpŠk je nutno postupovat nejen dle zákonné úpravy, do níž je zasazena, ale též v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva vztahující se k čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Dospěje-li soud k závěru, že v konkrétním případě došlo k porušení práva na přiměřenou délku řízení, a tedy k nesprávnému úřednímu postupu podle § 13 odst. 1 věty třetí (či § 22 odst. 1 věty třetí) zákona OdpŠk, je třeba, aby zvažil, zda v daném případě je dostatečné konstatování porušení tohoto práva či zda je třeba přiznat poškozenému přiměřené zadostiučinění v penězích. Přitom je třeba přihlížet k tomu, že přiměřené zadostiučinění ve smyslu § 31a OdpŠk není preventivním nástrojem proti nepřiměřené délce soudního řízení. Poskytuje „pouze“ následnou kompenzaci za již vzniklou újmu, a je tedy žádoucí, aby bylo poskytováno rychle, v zásadě v penězích a v dostatečné výši. Dospěje-li soud k závěru, že konstatování porušení práva na přiměřenou délku řízení není v konkrétním případě dostatečnou satisfakcí, musí při stanovení výše zadostiučinění v penězích vycházet zejména z kritérií demonstrativně vypočtených v § 31a odst. 3 OdpŠk, jakož i z judikatury ESLP.

Sám Evropský soud vychází ze „silné, ale vyvratitelné domněnky“ (strong but rebuttable presumption), že nepřiměřená délka řízení znamená pro stěžovatele morální újmu a žádné důkazy v tomto ohledu v zásadě nevyžaduje (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 26. 3. 2006 ve věci Apicella proti Itálii, stížnost č. 64890/01, odstavec č. 93 Všechna rozhodnutí ESLP jsou dostupná na internetových stránkách <http://echr.coe.int/echr/en/hudoc> v anglickém nebo francouzském jazyce. Rozhodnutí ESLP ve věcech proti České republice jsou v českém jazyce dostupná též na internetových stránkách Ministerstva spravedlnosti <http://portal.justice.cz/justice2/MS/ms.aspx?j=33&o=23&k=390>, nebo Kmec, J., K výši zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřenou délkou řízení, Právní zpravodaj, srpen 2006, str. 12 a násl.), neboť újma vzniká samotným porušením základního práva. Jen zcela výjimečně se pak nepřiznává zadostiučinění v penězích. V tomto ohledu je tedy nutné přistupovat k případnému zadostiučinění ve formě konstatace porušení práva jen za zcela výjimečných okolností (např. tehdy, byl-li význam předmětu řízení byl pro poškozeného nepatrný); viz i rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 23. 9. 2010, sp. zn. 30 Cdo 958/2009.

V daném případě je rozsudek odvolacího soudu založen na tom, že byt zkoumané rehabilitační řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, a došlo tak k porušení práva žalobkyně na přiměřenou délku soudního řízení, žalobkyně se k návrhu na rehabilitaci formálně připojila až dopisem ze dne 9. 12. 2005 a po dobu řízení svým jednáním nepůsobila k dřívějšímu vyřízení věci (zejména nepodávala stížnosti na průtahy v řízení) či nepodala stížnost proti usnesení Vyššího vojenského soudu v Příbrami ze dne 3. 4. 1991. Jako přiměřené zadostiučinění proto podle odvolacího soudu postačí konstatování porušení práva.

Ve vztahu k první otázce zásadního právního významu nutno uvést, že v době, kdy probíhalo posuzované rehabilitační řízení, neměla žalobkyně - byt by se i byla připojila k návrhu na rehabilitaci svého manžela dříve - k dispozici účinný právní nástroj, jehož využitím by se mohla bránit nepřiměřené délce soudního řízení. Tím rozhodně nebyla tzv. hierarchická stížnost orgánu státní správy soudů podle § 164 zákona č. [6/2002](#) Sb., a do 31. 6. 2009 jím nebyl ani návrh na určení lhůty

k provedení procesního úkonu podle § 174a téhož zákona. Evropský soud k tomu uvedl: „[...]možnost podat návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu zavedená do českého právního řádu s účinností od 1. července 2004 novým § 174a zákona č. [6/2002](#) Sb., který ve skutečnosti pouze navazuje na hierarchickou stížnost, nelze považovat za právní prostředek nápravy, který by musel být vyčerpán pro účely článku 35 odst. 1 Úmluvy.“ (viz konečné rozhodnutí senátu páté sekce ESLP o přijatelnosti stížnosti č. 40552/02, ze dne 16. 10. 2007 ve věci Vokurka proti České republice, odstavec 57).

Ostatně ani po novele § 174a zákona č. [6/2002](#) Sb. účinné od 1. 7. 2009 není přiléhavé přičítat absenci postupu podle tohoto ustanovení k tíži poškozeného, neboť není obecně povinností účastníků řízení vést orgány veřejné moci k dřívějšímu rozhodnutí. Vydat rozhodnutí v přiměřené době je naopak obecnou povinností těchto orgánů.

K tomu se Nejvyšší soud vyjádřil ve svém rozsudku ze dne 5. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 4761/2009, v němž uvedl, že „odpovědnost za dodržení práva účastníka řízení na projednání věci v přiměřené lhůtě leží především na státu a ten ji nemůže přenášet na účastníky řízení tím, že po nich bude požadovat, aby se v případě hrozící či nastalé nepřiměřené délky řízení domáhali nápravy a dojde-li k porušení práva účastníka na projednání věci v přiměřené lhůtě, sankcionovat jej při stanovení výše odškodnění za to, že se nápravy nedomáhal. Při zkoumání toho, zda poškozený využil dostupných prostředků způsobilých odstranit průtahy v řízení, je třeba z uvedeného vycházet a jejich využití přičíst poškozenému k dobru, nikoliv mu přičítat k tíži, že je nevyužil.“

Ve vztahu k druhé otázce je nejprve třeba zdůraznit, že nárok na přiměřené zadostiučinění podle § 31a OdpŠk lze jistě uplatnit i v případě nezákonných rozhodnutí či v případě úředního postupu, jenž je nesprávný z jiného hlediska než přiměřenosti doby řízení (viz znění § 31a odst. 1 citovaného zákona). Je však nutno vzít v úvahu časovou působnost tohoto ustanovení. Jediné přechodné ustanovení obsahující pravidla aplikace § 31a na právní vztahy vzniknuvší před účinností zákona č. [160/2006](#) Sb., tedy jeho čl. II, se vztahuje toliko na případy nesprávného úředního postupu spočívajícího v neučinění úkonu či nevydání rozhodnutí v přiměřené době (§ 13 odst. 1 OdpŠk). Lze tedy dovodit, že § 31a odst. 1 OdpŠk se vztahuje jen na ty případy, kdy k nezákonnému rozhodnutí či nesprávnému úřednímu postupu svou povahou odlišnému od neprojednání věci v přiměřené době, došlo v období od 27. 4. 2006.

Není případný ani argument žalobkyně že na daný případ se vztahují závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 13. 7. 2006, sp. zn. I. ÚS 85/04 (publikovaného ve Sbírce nálezů a usnesení pod. č. 136, svazek. č. 42, str. 91) Nálezy Ústavního soudu jsou též dostupné na internetových stránkách <http://nalus.usoud.cz>. Žalobkyně se domnívá, že stejně jako v případě tohoto nálezu, jde i v její věci o žalobu na odškodnění za nezákonné rozhodnutí, na základě něhož došlo k uvěznění, a je tedy přímo aplikovatelný čl. 5 odst. 5 Úmluvy.

Se závěry Ústavního soudu se dovolací soud ztotožňuje, avšak nepovažuje je za aplikovatelné na souzený případ, neboť Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod se pro Českou republiku stala závaznou až dnem 18. 3. 1992. Z toho důvodu se tato Úmluva (a tedy ani její čl. 5 odst. 5) nemůže vztahovat na okolnosti nastalé před tímto datem, tedy ani na rozhodnutí z roku 1949, jímž byl manžel žalobkyně protiprávně odsouzen k trestu odnětí svobody (pzn. sama Úmluva vstoupila v účinnost až dne 3. 9. 1953).

Napadený rozsudek odvolacího soudu je proto nesprávný, pokud se týče jeho úvah o preventivních právních prostředcích k zamezení či nápravě nepřiměřené délky řízení a důsledků nevyužití těchto prostředků pro poškozeného v řízení o poskytnutí přiměřeného zadostiučinění podle § 31a OdpŠk.

Dovolatelka však také pokládá otázku, zda by důvodem pro nepřiznání náhrady nemateriální újmy

mělo být to, že žalobkyně byla v průběhu nepřiměřeně dlouhého řízení směřujícího k rehabilitaci nečinná, nepodala proti usnesení Vyššího vojenského soudu v Příbrami ze dne 3. 4. 1991 stížnost a k návrhu na soudní rehabilitaci se připojila až dopisem ze dne 9. 12. 2005.

K tomu je nutné uvést, že závěr o nepřiměřenosti délky konkrétního řízení musí vycházet z celkové doby řízení ve vztahu ke konkrétnímu účastníkovi. Musí být tedy nejprve postaveno na jisto, jak dlouho dané řízení trvalo. Platí přitom, že v případě osob, které přistoupily do řízení vlastním jménem, se celková doba řízení odvíjí až od toho okamžiku, kdy se taková osoba stala účastníkem řízení, nikoliv od okamžiku, kdy řízení bylo zahájeno. Tentýž závěr vyplývá i z rozsudku senátu druhé sekce ESLP ze dne 21. 2. 2006, ve věci Klepetář proti České republice, stížnost č. 19621/02, odst. 35 a 36, v němž ve vztahu ke stěžovateli vzal ESLP v potaz jen tu dobu řízení, která počala okamžikem, kdy stěžovatel přistoupil svým vlastním jménem do již probíhajícího řízení, nikoliv tedy od chvíle, kdy řízení jako takové bylo zahájeno podáním žaloby. Jen po takovou dobu lze totiž pojmově spojovat úvahy o morální újmě, kterou účastník nepřiměřeně dlouze vedeného řízení – jako osoba poškozená – osobně utrpěl.

Nelze pak přehlédnout, že žalobkyně se jako spolunavrhovatelka zapojila do posuzovaného soudního řízení až dne 9. 12. 2005, přičemž řízení bylo skončeno rozhodnutím ze dne 27. 4. 2006. Procesně právně relevantním způsobem tak byla žalobkyně na řízení účastná „pouze“ 4 měsíce a 18 dní. Z hlediska právního posouzení by se pak měla tato skutečnost promítnout do závěru o tom, zda došlo ve vztahu k žalobkyni k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 vět druhé a třetí OdpŠk. Odvolací soud nicméně k této skutečnosti přihlédl až v rámci úvahy o formě přiměřeného zadostiučinění, což lze též považovat za nedostatek právního posouzení věci.

Dovolací soud ale vychází z toho, že řízení o dovolání, jakožto řízení o mimořádném opravném prostředku, má směřovat k nápravě pochybení spočívajících v právním posouzení věci, případně vad procesního charakteru či nedostatků skutkových zjištění. Taková náprava by pak z povahy věci měla působit ve prospěch toho z účastníků, jenž tohoto opravného prostředku využil (dovolatele). Potom ale i výsledek řízení, jehož se dovolatelé zpravidla domáhají, tedy zrušení napadeného rozhodnutí, musí tomuto účelu odpovídat. Ke zrušení napadeného rozhodnutí by z tohoto důvodu nemělo dojít tehdy, jestliže by ani další řízení nemohlo pro dovolatele přivodit příznivější následek.

Dovolací soud pak z právě vyložených důvodů nepovažoval za případné, aby přistoupil ke zrušení napadeného rozsudku, neboť v dalším řízení by soudy musely přihlédnout k závěru výše učiněnému (k argumentu dovolatelky) ohledně délky řízení ve vztahu k žalobkyni, a musely by uzavřít, že k nesprávnému úřednímu postupu ve vztahu k ní nedošlo. V tomto ohledu by tedy případné zrušení rozsudku soudu odvolacího (a potažmo též rozsudku soudu prvního stupně) nemuselo nezbytně vést k příznivějšímu výsledku pro žalobkyni, ba naopak by to mohlo mít za následek vydání rozhodnutí pro žalobkyni ještě méně uspokojivějšího.

(zdroj: www.nsoud.cz)

Další články:

- [Dražba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Insolvenční řízení a náhrada škody \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Společenství vlastníků jednotek](#)
- [Společný nájem bytu manžely \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Valná hromada \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Zemědělská půda \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Smlouva o zápůjčce, insolvence](#)
- [Promlčení a ochrana spotřebitele](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Pozůstalost](#)
- [Nezbytná cesta](#)